

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Fru Pernille Frahm taler om et spark. Nej, der skal ikke være tale om noget spark, og jeg synes heller ikke, vi skal sparke til hinanden i debatten. Jeg har taget positivt imod nogle af tankerne i Fremskridtspartiets forslag og sagt, at Det Konservative Folkeparti gerne vil drøfte dette nærmere under udvalgsarbejdet. Vi mener også, at forebyggelse skal have meget høj prioritet, men det skal behandling naturligvis også.

Det er vel næppe nogen hemmelighed – heller ikke for fru Pernille Frahm – at Det Konservative Folkeparti og Venstre har fremsat et forslag til folketingsbeslutning om en styrket indsats mod narkoproblemerne i Danmark. Det kommer snart til drøftelse i Folketinget, og da får vi lejlighed til at gå nærmere ind på det. Et af punkterne drejer sig netop om en styrket social og beskæftigelsesmæssig indsats for narkomaner på afvænnings, så vi har bestemt ikke overset dette punkt, men vi understreger, at tingene hænger sammen – både information, forebyggelse, behandling og efterforskning af kriminalitet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Vi har i Fremskridtspartiet med stor bekymring konstateret, at fængselsbehandling af narkomaner ofte kun gør ondt værre.

Narkomaner er ofte i en desperat situation. De er ikke i stand til for hverken bistandshjælp eller eventuel arbejdsindkomst at finansiere den meget dyre narko, de hver eneste dag har brug for. Derfor vælger de en kriminel løbebane, hvad enten det er røverier, tyverier eller anden form for kriminalitet. Det er den måde, de skaffer deres penge på. I et vist omfang kan narkomanerne sikkert slippe uden at blive opdaget, men på et tidspunkt falder hammeren. Politiet fanger den pågældende kriminelle, og vedkommende bliver idømt frihedsstraf. Mens vedkommende sidder i fængsel, er narkotikabehovet der stadig væk, narkotika kan frit vandre over fængselsmuren, og forbruget fortsætter.

Det finansieres ved, at narkomanen får akkumuleret en gæld under fængselsopholdet, og det er ofte en gæld, der forfalder til betaling

meget kort tid efter, at narkomanen er løsladt fra fængslet. Det drejer sig tit om så store summer, at narkomanen ikke har nogen som helst mulighed for at betale gælden, ikke engang hvis vedkommende købte en skrabeplade og vandt. Der er så for narkomanen kun én eneste mulighed: at begå ny kriminalitet for at betale gælden og finansiere det fortsatte narkotikamisbrug, og sådan fortsætter den onde cirkel. Narkomanen vandrer ind og ud af fængslerne, narkotikamisbruget fortsætter.

Nogle narkomaner, særlig dem, man kan kalde de nye narkomaner, lider af den fejlopfattelse, at de kan styre deres narkotikamisbrug, og at det kun er et spørgsmål om tid. Når de ikke ønsker at være narkomaner længere, kan de forlade narkotikamisbruget. Det ved vi andre – og det ved de erfarne narkomaner – ikke kan lade sig gøre. Når man først er blevet afhængig af narkotika, forlader man det ikke frivilligt. Så skal der en egentlig behandling til.

Derfor skal muligheden være der, når narkomanen er på det niveau, hvor han selv erkender, at der kun er én vej ud af narkotikamisbruget: behandling. Da skal det ikke være sådan, at vedkommende blot bliver gemt bort i et fængsel.

Selvfølgelig er der narkomaner, som er ude i grov kriminalitet, hvor der er vold, mord osv. involveret, og dér er vi fortsat nødt til at sætte de pågældende i fængsel, fordi det simpelt hen er uforvarsligt at have dem på de pågældende behandlingsinstitutioner – det kan være farligt for personalet osv. Det skal der ikke være nogen tvivl om. Men med hensyn til den narkoman, der – tillad mig udtrykket – alene begår kriminalitet i form af tyverier, røverier osv. for at finansiere narkotikamisbruget, er det meningsløst at lade vedkommende fortsætte i den onde cirkel; og derfor forslaget om, at man kan konvertere dommen til behandling.

Så har det været diskuteret, hvad vi gør med narkomanerne, i det omfang de vælger behandlingen og vi ikke har institutionerne. Ud over at referere til, at vi lidt senere skal behandle beslutningsforslag nr. B 60, som netop er et spørgsmål om nye behandlingsinitiativer, vil jeg sige, at det ikke er en fair måde at kommentere dette forslag på.

Det svarer til at sige, når vi konstaterer, at så og så mange mennesker bliver trafikskadet: Jamen det kan vi ikke rigtig gøre noget ved, for vi